

Слѣдъ примиренето русскитѣ войски се опяхъ къмъ Цариградъ, гдѣто трѣбваше да бжде подписанъ договора и трупахъ се въ Св. Стефанъ. По внушението на Английскитѣ държавни мъже, Турция, ако и да се колебаеше, най-послѣ на 19-й Февруарий, сключения договоръ се подписа и даде край на войната.

Споредъ рѣшението на конференцията, България по този договоръ се лишаваше отъ една частъ земя въ Добруджа и въ Нишския санджакъ, нъ пакъ се видѣла голѣма и силна държава въ очитѣ на английското правителство, което не

Ген. лейт. М. Д. Скобелевъ II.

закъснѣ да испрати своя флота въ Мряморно море и да се покаже готова за бой, ако не се стѣбиятъ границитѣ на България. При това на 20-й Мартъ телеграфически събщи на посланицитѣ си при Великитѣ Сили, че този договоръ не може да се допусне, защото, споредъ него се създава една силна славянска държава, която ще владѣе важни пристанища по брѣговетѣ на Черно Море и Архипелага, подъ влиянието и властта на Русия и ще се установи тѣй, щото да потъне въ господствующето славянско множество една значителна масса отъ едно население, което гледа съ страхъ какъ ще се погълне отъ общество чуждо не само по народност, нъ и по политическа склонностъ и по духовно управление.

Английското правителство привлече на своя страна Австрия и като поставиха на масата издадената презъ 1876 г. отъ гръцитѣ карта въ която се посочваше че по-голѣмата частъ отъ западна Тракия и Македония се населявали съ гръци, и само въ Пловдивъ имало 50,000 жители (когато цѣлото население не възлизаше повече отъ 30,000 ж.) успѣха, въ името на човѣшкитѣ права да распокъсатъ България на петъ части и да нарушатъ етнографическитѣ, географическитѣ и икономическитѣ сходства на българското население, като отстѣпиха цѣла Добруджа на Румъния; една частъ на Сърбия; друга,